

Зустріч на морі

Раїса Троянкер

О дванадцятій, коли пароплав спить
І "клюють носами" на вахті матроси, —
Чітко видзвонює металева мить
І вечір смутний, як поранений альбатрос.
О дванадцятій чиясь постать,
Тихо од капітанської рубки —
До моєї каюти загадковим гостем:
Це я. Вийдіть, голубко.
І от ми з вами
На палубі слухаєм тишу.
Я зосереджена, як далай-лама,
Ви — як божок Вішну.
(Колись дитяча моя уява
Малювала капітана
З очима неодмінно синіми,
А у цього чорні, мов ночі на Яві,
І ще чорніші під ними тіні).
Ви розкажете мені про Суматру,
Про далеку Індію, загадково-соняшну,
— Чорної магії золоту матір,
Про страшну лихоманку, жовту, мов соняшник.
За кермом вирито яму води,
Білі чайки віщують комусь розлуку.
Білим маревом пропливає дим.
І ви стиснете мою руку.
А потім згадаємо, як уперше
Я на пароплав зійшла:
Заскиглили під ногами старі трапи,
Внизу сердито вода ревла.
Здавалосьь: тигрові одрубали лапу.
З капітанського містка, чужий і серйозний,
Ви накази оддавали скупю.
І я смутна, як рослинка туберкульозна,
З повагою дивилась на ваш рупор.
А потім, на палубі, засліплений сонцем,
Ви до мене підійшли якось:
Я Вам розкажу про Токіо і японців.

Через два дні стаємо на якор.
Тоді у берега біла піна
Брюссельським мереживом сліпила очі
(Скоро і ваш будинок спочинку.
Скоро приїдете в ласкаве Сочі).
Пропливало багато плотів і барж,
Ви капітан з душею поета
(На дні моря морський цар
Лежить у труні газетовій).
І я вам казала про мій біль.
Про вдачу мою, як норд-ост, хмуру.
І вас називали чомусь "Білл"
Замість справжнього, ласкавого "Юра".
А потім щовечора чиясь постать,
Тихо од капітанської рубки
До моєї каюти загадковим гостем:
Це я. Вийдіть, голубко.
О дванадцятій, коли пароплав спить,
І "клюють носами" на вахті матроси, —
Чітко видзвонює металева мить
І вечір смутний, як поранений альбатрос.
1929